

Mélyen tisztelt Jelenlévők!

A Magyar Művészeti Akadémia barátsággal és nagy várakozással köszönti az ünnepi együttlét résztvevőit, szervezőit és tudósait.

Saját nyelvén teszi ezt. Mert a magyar népnek van saját beszélt, zenei, építészeti, képi, grafikai, tárgyművészeti, filmes és néprajzi nyelve, melyeknek összessége világraszóló nemzeti kincs.

És a magyar nemzetnek vannak múzeumai, könyvtárai és levéltárai, koncerttermei, műemlékei, vannak óvodái, iskolái, egyetemei, templomai, belügye, külügye, hadserege és államigazgatása, vannak erényei, fogyatékoságai és mulasztásai, múltja és szokásai, karaktere és genetikája. És vannak kórházai és temető is.

És vannak színházai.

Ha azt kérdezném ebben a szép délelőtti együttlétben – és nyomatékkal kérdezem is –, hogy az elhangzott széles és természetesen nem is teljes felsorolásban melyik az az intézmény, közösség, melyben az összes többi valami módon benne van, azokat tükrözi, akkor ez a színház. A gondolat, szó, a hang és a kép összessége.

Sorában pedig elsőnek kell vagy kellene lennie a Nemzeti Színháznak, melynek születése a magyar szellem újjászületésének nagy pillanata volt – benne voltak nagy ívű korszakok, hősies küzdelmek és lehangoló botlások is. Elhivatottsága és mindennapi kötelességei meg is követelik a számvetéseket, mert jelenléte a kulturális közéletben és a művészetek hatalmas arzenáljában kitüntetett szerepre predesztinálta.

Múltja, jelene és jövője hármas egység, mert létének csak így van értelme. Gondolom, erről lesz ma szó.

Ebben segítse az Úristen azokat, akik ma erre a gyönyörűsége szerepre áldozatosan vállalkoztak.

2012. augusztus 22.

Fekete György